

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyně JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: D. H.**, zast. JUDr. Martou Ustrnulovou, advokátkou se sídlem Boušova 792, Praha 9, adresa pro doručování: Husitská 63, Praha 3, proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábř. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2010, č. j. 125/2010-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2012, č. j. 2 A 16/2010 - 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2010, č. j. 125/2010-160-SPR/3. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků, ze dne 4. 11. 2009, č. j. MHMP 895031/2009/Duš, kterým byl uznán vinným z přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1, § 22 odst. 1 písm. f) bod 11. a § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a z porušení ustanovení § 3 odst. 3 písm. a), § 67 odst. 4 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (zákon o silničním provozu) - dále jen „zákon o silničním provozu“, a toto rozhodnutí potvrdil pouze se změnou místa zjištěného přestupku, kdy místo „v Praze 1 na Václavském nám.“ bylo nahrazeno „v Praze 1 ve Vodičkově ulici u domu č. 30“.

Městský soud nejprve shrnul žalobní námitky stěžovatele, který namítal, že rozhodnutí žalovaného mu nebylo řádným způsobem doručeno, neboť bylo doručeno pouze jeho zástupkyni, nikoli však jemu, přestože podle § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak učiněno mělo být. Dále stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v nedostatečném citování rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Pokud se týká přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 11. zákona o přestupcích, spočívajícího v neoprávněném použití označení vozidla při jízdě, uvedl, že dne 30. 3. 2009, kdy došlo ke kontrole jeho vozidla Policií ČR, převážel matku přítelkyně J. B. M. B., která je držitelkou průkazu ZTP, která však vystoupila z vozu ještě před místem kontroly a při výstupu si opomenula s sebou vzít označení invalidního vozidla, ač běžně při vystoupení z vozidla toto označení s sebou brala. Stěžovatel se necítil vinen tímto přestupkem. Stěžovatel také namítal, že v případě dřívějších provinění jej měli policisté vždy uvědomit o počtu dosažených bodů. K oznámení příslušného správního orgánu o pozbytí řídičského oprávnění stěžovatel uváděl, že mu nikdy nebylo předmětné oznámení doručeno. Městský soud přehledně zrekapituloval relevantní skutečnosti a důkazy plynoucí ze správního spisu a poté se vypořádal s jednotlivými námitkami. K otázce řádného doručení městský soud uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodováno pouze o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a tímto rozhodnutím nebylo přímo uložena stěžovateli jakákoliv povinnost. Žalovaný tedy nebyl povinen rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zasílat vedle jím zvoleného zástupce ještě stěžovateli. Taková povinnost z ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu nevyplývá.

Městský soud rovněž nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti, přičemž uvedl, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak správní orgán postupoval, a že prvostupňové rozhodnutí je dostatečně specifikováno.

Dále městský soud uvedl, že skutečnosti tvrzené stěžovatelem nemění nic na tom, že v době kontroly byl osobní automobil označen tak, že přepravuje osobu tělesně postiženou. Přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 11. zákona o přestupcích byl zjištěn bez jakýchkoli pochybností, tudíž se městskému soudu jevil výslech M. B. v této souvislosti jako nadbytečný. Soud také odmítl povinnost policistů poučovat přestupce o počtu dosažených bodů. Soud se neztotožnil ani s námitkou, dle které nebylo stěžovateli oznámení o pozbytí řídičského oprávnění řádně doručeno. V této souvislosti soud odůvodnil, proč nepřistoupil k výslechu D. K., který žádal stěžovatel.

Městský soud tak dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Má za to, že je nezákonný, jelikož spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem, dále skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise nebo je s ním v rozporu, v neposlední řadě rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož je nesrozumitelné a spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nezákonnost stěžovatel spatřuje v tom, že rozhodnutí žalovaného je mimo jiného postaveno na tom, že stěžovatel pozbyl dne 22. 6. 2007 řídičské oprávnění, avšak oznámení

pokračování

o dosažení 12 bodů mu nebylo řádně doručeno. V této souvislosti stěžovatel odkazuje na § 19 odst. 6 správního řádu ve znění k 19. 10. 2008, který stanoví: „*je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo. Nelze-li doručení prokázat, je nutno doručit opakovaně. Písemného dokladu o doručení nebo dodání však není zapotřebí, je-li z postupu účastníka řízení v řízení zjevné, že mu bylo doručeno, a je-li možné v řízení postupovat i bez tohoto dokladu*“.

Vady řízení dle stěžovatele spočívají v tom, že soud i správní orgán pochybily, když nevyslechly D. K., která se mohla vyjádřit k otázce doručování písemnosti pro stěžovatele. V případě, kdy stěžovatel není osobně přítomen v rodinném domě, tak je vždy na došlou písemnost upozorněn D. K. Jelikož oznámení o pozbytí řídičského oprávnění nebylo řádně doručeno, tak se stěžovatel nemohl dopustit přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) zákona o přestupcích.

Stěžovatel dále namítá, že se soud nevyporádal s otázkou zavinění u přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o přestupcích. Totéž pochybení v podstatě stěžovatel vztahuje i k přestupkům dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 11. a § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Stěžovatel má za to, že přestupkem je pouze zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek označeno v zákoně o přestupcích nebo v jiném zákoně.

Stěžovatel trvá též na tom, že policisté mají povinnost poučovat o počtu dosažených bodů, přičemž v této souvislosti odkazuje na § 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), kde je obecně upraveno, že policista je povinen před provedením úkonu poučit osobu dotčenou úkonem o právních důvodech úkonu a jde-li o úkon spojený se zásahem do práv nebo svobod osoby, také o jejich právech a povinnostech.

Rozhodnutí správního orgánu nebylo stěžovateli dosud doručeno, ačkoliv se jedná o rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, jedná se o rozhodnutí, které má stěžovatel osobně vykonat, a to jednak zaplacením 30 000 Kč a dále dodržením zákazu činnosti řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců.

Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí městského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí městského soudu splňuje.

K namítané nepřezkoumatelnosti stěžovatelem je dále nutné konstatovat, že městský soud se dostatečně podrobně zabýval jednotlivými přestupky, přičemž ve všech případech dospěl k přesvědčivému závěru, že bylo zjištěno bez jakýchkoli pochybností, že se přestupky staly skutečně tak, jak vyplývá ze skutkového stavu, který byl zjištěn správními orgány. K otázce zavinění zdejší soud připomíná, že dle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K naplnění subjektivní stránky deliktu je tak třeba minimálně nedbalosti, ať už vědomé či nevědomé. Městský soud ve vztahu k žádnému ze tří přestupků nedospěl k závěru, že by tento znak byl nenaplněn. K tomu je nutné připomenout, že stěžovatel sám prohlásil při ústním jednání dne 4. 11. 2009 před správním orgánem prvního stupně poté, co byl seznámen s jednotlivými přestupky, které jsou mu kladeny za vinu, že „*se spácháním přestupků souhlasí, svého jednání lituje a plně se z něho poučil*“.

Nejvyšší správní soud se poté zabýval otázkami řádného doručování v právě projednávané věci. Z obsahu správního spisu vyplývá, že oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského oprávnění ze dne 31. 5. 2007 byly vypraveny dne 1. 6. 2007. Jelikož stěžovatel nebyl zastížen, tak dne 4. 6. 2007 mu byla zanechána výzva a poučení doručujícího orgánu ohledně následného vyzvednutí nedoručené zásilky. Zásilka nebyla po uložení ve stanovené lhůtě vyzvednuta. Výše uvedené oznámení tak bylo doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu fikcí desátým dnem ode dne, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí. Námitky, dle kterých není z kopie doručky zjevné, o jakou výzvu či o jaké konkrétní poučení se jedná, stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti, když v žalobě zpochybňoval účinky doručení pouze tím, že o této písemnosti nevěděla ani D. K. a tato ani nebyla vhozena do domovní schránky.

Zdejší soud ke zpochybňovanému doručení uvádí, že *doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 správního řádu prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručky, na níž je zaznamenáno a stvrženo podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 - 67, veškerá zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou též dostupná na www.nssoud.cz). Všechna výše uváděná kritéria byla v dané věci splněna, přičemž shora uvedené námitky stěžovatele považuje zdejší soud za zcela účelové. Je-li na kopii doručky uvedeno, že stěžovateli byla doručujícími orgánem zanechána Výzva a Poučení a že zásilka, která měla být doručena a která je na doručence řádně označena, je připravena k vyzvednutí od 4. 6. 2007, pak není zcela zřejmé, o jakou jinou Výzvu či jaké jiné Poučení, než ty které stanoví i ustanovení § 23 správního řádu, by se mělo dle stěžovatele jednat. Kopie doručky má nést informaci, že Výzva a Poučení byly zanechány adresátovi písemnosti v domovní schránce, nikoli však samotný text Výzvy a Poučení. Poučení o právních důsledcích je standardizovaný text, který má informovat adresáta o následcích, které nastanou v případě, kdy nebude reagovat na současně zanechanou výzvu.

K námitce stěžovatele o použití ustanovení § 19 odst. 6 správního řádu kasační soud konstatuje, že dané ustanovení se aplikuje na případy, kdy sice písemnost nemusí podle zákona být doručena do vlastních rukou, ale pro řízení je třeba, aby bylo doloženo, že písemnost skutečně byla adresátovi doručena. Takovou písemností může být např. oznámení o zahájení správního řízení. V právě posuzovaném případě byla písemnost doručována do vlastních rukou

pokračování

v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu, nikoli podle ustanovení § 19 odst. 6 správního řádu. Námitka stěžovatele tak není důvodná.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s argumentací městského soudu ohledně otázky doručení rozhodnutí žalovaného pouze zástupkyni stěžovatele. Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto pouze o odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí, a proto tímto konkrétním rozhodnutím nebyla stěžovateli přímo uložena jakákoliv povinnost. V této souvislosti pak rozhodnutí žalovaného mohlo být doručeno pouze zástupkyni stěžovatele. Stěžovateli by se přímo doručovalo např. v případě, kdy by měl v řízení něco osobně vykonat, např. výslech účastníka řízení ve sporném řízení, který dle § 141 odst. 6 správního řádu nelze nahradit výslechem jeho zástupce. Námitka stěžovatele z výše uvedených důvodů není důvodná.

K otázce neprovedení výslechu D. K. zdejší soud uvádí, *že pouze soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezabavuje povinnosti takový postup odůvodnit* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89). Prakticky ke stejným závěrům došel i Ústavní soud, který judikoval, *že v zásadě nelze spatřovat porušení čl. 36 Listiny v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníků, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv* (srov. nález Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 55/01). Městský soud ze závěrů výše uvedené judikatury žádným způsobem nevybočil a v napadeném rozsudku přesvědčivě odůvodnil, proč se rozhodl nepřistoupit k výslechu výše uvedené svědkyně. Je tak zřejmé, že vady řízení namítané stěžovatelem Nejvyšší správní soud nesdílí.

Nejvyšší správní soud rovněž nemůže přisvědčit námitce stěžovatele, která se týká poučovací povinnosti policistů ohledně počtu dosažených bodů. Zdejší soud nesdílí stěžovatelův výklad ustanovení § 13 zákona o policii, jelikož dané ustanovení nelze vztáhnout k bodovému hodnocení. Policista žádný úkon v souvislosti s udělováním bodů nečiní. Bodový záznam v registru řidičů dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu totiž provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností. Platná právní úprava neukládá strážníkům městské policie ani příslušníkům Policie ČR poučovací povinnost ohledně počtu bodů, které za jednotlivé přestupky podle přílohy k zákonu o silničním provozu budou příslušným správním orgánem do evidenční karty řidiče zaznamenány. Podle § 82 odst. 3 zákona o silničním provozu je řidič povinen po celou dobu držení řidičského oprávnění udržovat svou odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, která spočívá především ve znalosti právní úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích a dalších souvisejících ustanovení zákona o silničním provozu.

Stěžovatel jako držitel řidičského oprávnění měl a mohl vědět, že za spáchané přestupky jsou mu udělovány body. Jestliže si stěžovatel nebyl jist o počtu dosažených bodů, tak mohl v souladu s § 123b odst. 5 zákona o silničním provozu učinit dotaz vyžádáním výpisu z registru řidiče se záznamem o bodovém hodnocení na příslušném obecním úřadě obce s rozšířenou působností. Zdejší soud rovněž v této souvislosti odkazuje na obecnou právní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, která vyjadřuje, že právo přeje bdělým a necht' si každý střeží svá práva.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Z uvedených důvodů rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu